

J. Ab. Bannius . C. Hugenio Equiti .

S. P. D.

SRYKS
ARCHIEF

ACAD.
LUGD BATAE
BIBL.

1. *Estuandi mihi, vir Nobilissimè, et angelanti ad scientiarum virtutibusq[ue] ornanda atq[ue] incrementa, ingeniosè imprimis hominè, tenamq[ue] apud vos fidem, assero, quibusd[am] Hallada ac Musarum commercia habenda sunt. Primum ut exulandib[us] passionum impedituritatibus, rationis et ratio-
 rinationis virtutè mente impigret: admodò vero ut nihil malivolùm, scom-
 madurùm, contumeliosùm, vel sinistra suspitione, aut præsumptuosa ex-
 probatione infectùm, et strictione seu fermorinatione, vel præpropere
 colligatur, aut præpostere respondatur. Eodem faxidurùm atq[ue] sa-
 xidurùm amatorum mentes, serijs imprimis cogitationibus edidas, sanis
 ratiocinationibus intendat, et amicitia vincto tandem illustratas de
 exordet: si lascivas, aut idolum opinionis detinere, et conditionis auctu
 vixam, ideas consequi, extent. Hæc ego conditione jurò merito in Pari-
 sibus Musis Theoricis et practicis imprimis requirendas penso, si
 rùm ipsas nos sine fructu de Musica flexanimè virtutibus, atq[ue] perfectio-
 nis (qua auditorum doreo edictare ac morder valde) agendum dicit, illud
 tur enim illi sine ducum atq[ue] liberalis animus, nullo talumini aut
 falsè opinionis misto adulterabim[us]; sed ad scientiarum forum serio con-
 tendendum; vel nos agnosceret, vel tandem dijudicaret. nos ostendit etiam
 de, quod nullius me ostensionem; sed solidè argumentis instructam,
 (additè a Medesimo nostro) prudentis mada ostensionem, ad vultatis
 musice illustratiõnem, prioribus libris inditax^{me} protulabam.
 Ideo libere, et candidè; at nos sine rationum pondere scripsi: ut dorum
 ingonia excidat, et melioribus rationibus ab ipsis ducatur. ~~Id~~*

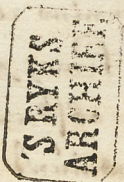
2. Sed nihil horum, quæ ego toto animo expectabam, mihi repositum est: ~~Id~~
 plurima vero ad forum repositum nos desiderantia: quedam parum
 appofita; quedam verba et dore, ac nihil rei habentia; vltraq[ue] itiam
 arrogandur, xaj meta poddy's Paulodas, inani quadam opinione et
 præsumptione distituta. quod præcipuè in libris Rodi vidi, et confusa
 illa (Judgment d'uy Grosfoidr Gendrad) præpostera, et præpropere
 contindur. In vicinis autem quomadmodum contumelias, et victoria,
 animidus odi: ita itiam ab ijs hominibus quascunq[ue] cavillatione
 sine ratione, mihi benivolenti inhumaniter obtrusa, virtutibus amovet, et ami-
 cidit hoc nos solum libens dissimulabo, sed itiam equissimo animo tolerabo.
 Rationibus solidissimis semper acturum, quotiescunq[ue] in istam aronam provocaty

14

3
fuerit. utrumque Medisano, itarum Condianum, ac Traydianum? proinde
hoc indulgentiam nos reddere, ut me tunc non scribat, quam impudenter egredere
ut adde malum de me opinor, tam in hoc libro, quam alio Philomusio
vel pullularum non sicut sit: quasi ego illius opera misera fugillare
praesumpserim, vel videtur, vel aliquid ejusmodi quod vix meo no-
pau adferat, admiserim. Ego itaque meminere, et Aristoteli in singulari
reddam, oportet, ad priora a Medisano, proinde ad hunc finem, et quidem
to goetatorum Nobilitate. Huiusmodi agere sicut sunt, tam provinciarum, quam condicio-
lis et rationabiliter cum viris humanis similes ad duntaxat propriam rationem
tibus, subiectis et absolventes fortissimum, hoc videtur, nos laesi, opera ejus
nos reddere, non finis, sed dijudicari. Rogatus vero, imo coactus, potius
mediarum speculationum, magis propter rationem, reddere, comparationem
nos fieri: sed disparationem ostendi, cum mihi hoc, quod plures reddere
sunt alii, nos accidit. Idem Musurgian, magis, quae alii paratiora
et (ex propropro judicio forte hinc apparet) nos ex opinione
fortissima, sed ex rebus similes rationibus a me constructas dixi: adde
rationabiliter, et (ut ego at finis) sed animam et sic, me superbia reddere
vix, humaniter ostendi. Nos dixi auctorem tam et sic perfectis similes
non me potius facere meliorem modulationem: non me ipsum alii su-
perbia reddere: non aliquid reddere. Absit enim arrogancia me-
hi: absit et verba procatidat illa, quae amicitiae obest. Ingenia au-
tem doctorum et Musurgian, vixit et sonantibus sunt; ut
solidis similes rationibus, ita rationem, non in nos de Musica
agere: unde me potius magis proficere nos parum fortissimum. Haec
omnia toties Medisano insultari; moramque scribendi, ac respondendi
vixit studiose produxi: excusatione humanis similes nos semel attuli: et
deus ad huc reddere illo tam finis de me judicium, tam reddere, et
me proxi divitia; quae rationem loco ferunt. Sed ut dixi equo ani-
mo fac omnia accipiam: praecipuum si solo illius admirabili, ad scien-
tiarum arduumque perfectionem, quoque modo promovendam, et
ut par sit reddere. Et duntaxat quibus impotenter, raudibus
agere, et saltem ex parte mea, omnes animi finis reddere, equitatem
condicionemque cum rationum serio disceptatione (ut dicitur) congeriam
vixit doctis similes, et Philomusio suis persuadere. Ea igitur pro-
fectus, ut humaniter reddere, et solidis similes rationibus, et occa-
sione inter nos agatur: paucula de illis libris conscribere et opinionibus
transmisit, sic subicere: ut reddere quam equanimiter, et condicio-
me, ad reddere, sic promovendam musica perfectionem, et reddere.

4. *Nemo Harmoniarum Musicarum mentes, modo recte at sequitur: hoc est, nec ex libris meis earum dixerit; nec suis responsionibus dandum tangit. Littera J. J. H. de, et responsa illa (Judgmentum d. n. J. J. H. de) J. J. H. de, clamant arguendi sunt: nisi quod J. J. H. de ex ista responsa fuerit composuit se reddat. Primum ipsius argumentum est talis. J. J. H. de, fac verba (M. de, tu voce mouit) interpretatur et se indignanda, cum lamentationibus amantibus referant, ut J. J. H. de, alijque foris dicunt; J. J. H. de, nec intelligit, linguam gallicam; nec videtur habere sensum communem. Cuius sequitur, arguendum, quasi vero ~~indignanda~~ lamentantium indignatur; nec indignationis amantium foris vera indignatio: reclamandi proverbio: amantium ira, amaritas reintegratio est. In hoc porro laudo J. J. H. de, illiusque exquisitis sensibus sonorum, ut videtur, et illi talis, ut videtur J. J. H. de, faber, meo vocat se usurpando talium Modorum, quales nunc adhiberi. nonne quod moris concordiat dulcedini beatitudine dolori, clamantis et ob fortissimum minorum diatessaron dividendum. Quomodo modum circulum quo usus est J. J. H. de, inritabilis simus et, aptusque fuerit, videtur, indignationi, et ob fortissimum majorum predominandi, quae tandem habet inritationis, quam ~~inritationis~~ habet temporis. *Musicum* excellens simum, quales gloriosus da is et mihi respondendum. *Omnes* enim musici ista mysteria tan profundis nos penetrant: et quidem istam, ordinatissimam, magant se in suis auribus, ut se, aut dixerit, aut distingueret.*

5. Quod audit J. J. H. de, sed (sugit) ego indubitanter, arduisq; maxime facio) omnia, ut dicitur, genera, tan in uno, quam in alio modo, ad arbitrium exprimi potest autumet; omnino nos amplexetur, nec omnino nego: mundum itaque explico. Nam si singulorum, intervalorum seu modorum constitutionibus; quo ad gradus vocis ordinatis; vel saltus characteristicos, seu tonationes (vulgo vocat radiales vocant) nimirum in diatessaron, et ditono vel semiditono, et divisione rursus diatessaron resultantibus; dividere se se admittamus; prout acutissimi J. J. H. de, et illi iudicavit: omnia partium genera in quolibet modo, hoc est, salva specialiter illius proprietate et virtute exprimi nos poterunt, nisi ex accidenti: ratione nimirum intervallo, ac numeri musicalis intervallo, dicationibus exprimitur. Intervallo, enim tan varia potest esse dictione, modumque animos (quales in ditono, et semiditono J. J. H. de, agnoscit) frequenter, seu multoties, hoc est, quovis gradu aut saltu diversificata; necesse ratio ista patet, imo, atque hoc punto ratio totius musicae flexanima videtur, ut auditur res ista a tali confusionis ad ordinem quendam atque distinctam Harmoniam proximam, ut par est dictionem: Circulorum seu Modorum constitutiones innotuit sunt. Atque iam modo de se ipsis limam J. J. H. de, mecum ita sententis mentis.

6. *Eodem* plane modo videtur mihi intelligendum et hoc quod J. Höpfer scribit de
Circulorum seu Modorum abstractione: inquit, non intervalla accidentalia
omnes Modos posse reddi aequalibus. Nam sunt quibusque modi proprietas, et
potestas adstruuntur triplici ratione. Primo quidem, Modi sunt nos distri-
bunt secundum acutius vel gravitatem constitutionis Diapason: videtur namque
distribuntur secundum ordinem Tonorum et Semitonorum; ex quibus propria
et essentialis singulorum Circulorum distinctio oritur. Inde itaque ad
musicam ad conversionem redit. Nam sicut primus Circulus seu Modus
mixtus a C. hoc ordine constituitur, ut primo gradu sit Tonus minor
videlicet Tonus major. It. ut videtur hoc diagrammate. C. D. E. F. G. A. b. c.
sic eadem constitutio adhibet fieri ex D. hoc modo. D. E. F. G. A. b. c. d.
Quod sine variatione seu imperfectione systematica fieri requirit. Nam a D. ad
E. et Tonus major: tunc antea a C. ad D. et sit Tonus minor. Si vero
utramque systematicam imperfectionem ac vulgarem (ubi omnes Toni et Semito-
ni sunt aequalibus) adhibet energia et varietas constitutionis, omnibusque
resonantibus sunt insonantiae hoc est, vel fuxio flua, vel diminutio.
It. Cetero itaque tunc circuli seu Modis maximam integritatem afferant
saltus scilicet semitonii et ditoni, quinta et quarta: omnes illi saltus
integritatem perdunt, quia sunt, insonantiae, et a ratione iuste propor-
tionis, et consequenter a puritate resonantibus omnino deficient, et
systematis vulgaris imperfectionibus. Quod Mathematici et demon-
strabile. sed de his satis factum est. Quo ad circuli mutationibus
seu circulorum inter se mixtionem ex occasione usurpationis, unde
mox ad priorum circulum reddat mixturam; omnino non vulgari-
manus atque solennis iudicij tunc J. Höpfer eto assero; praevisio si
systema perfectum a Mixtura usurpatur, et observatur. Imo
admirandi et detestandi modo auribus et animo procedunt. Cetero
vero quia J. Höpfer eto validius de me confitetur, de semper loco habeo:
eo, ut ad majorum sciendarum artium Musica perfectionibus consequen-
dum, calcantia sint, et majores mihi sonantibus et viciant. II. Pars.

Admo ad alterum scriptum, cui titulus: *Jugmentum dny Gregorius
venerabilis fuis la lectio de M. S. annis.* Undequam fuerit aliquid respon-
dendum, dicam modesto, qua conditione id faciam: nimirum quod liben-
tis sine fastidio, me et sic hominibus imperitibus rerum humanarum, nec
minus quam collegij litterarum, videram qui nesciam nisi Latinis, ut
habet paragraphus secundus (Et utinam fieri Latinis!) fastidat, in-
quam, me et sic hominibus linguarum, et quotidiani verborum usus igno-
rum: praecipue vero linguam Gallicam. Itaque addo verum et ut quotidianis magis

magisq; addiscendis rebus omnibus que ad humani mentis necessitate
 ten, usum, atq; decorum pertinent omnes conatus adhibere nec excedam,
 nec turbescam. Quis et gratias habeo isti Gesaſuarario generali, quod
 me inde admonuerit inscribere atq; inspectionis, unde post hac ^{medis-}
 fieri exordium. Sunt autem in ista consueſa Generalis Gesaſuarario ^{indiscim-}
 plus minus replicis quibus se modis rationibus satisfecit se autumat.
 singulas ordim' respondere ut singulis ordinat' respondam. atq; ut
 ordinar' hoc unum premitam. Fattor, ut dixi, me de se hominibus in-
 portitum: sed addo fluxiditate aut invidie nondum me modo deditur
 ut dum olim in Gallia audire loquentes Gallos, vel Adriamum de
 loquentes; et lingue ac pronuntiationis notacula Indegiam, et collentet
 syllabarum ac praxipum vocalium productionem aut elocutionem sem-
 tum, deditur semper modo de vendibilitate usu recitatum, nec observare
 nec distinguere valeas. Exempla gratia cum dicunt il par tempo-
 re presenti, et il est par tempore preterito: distindtia est in
 utraq; dictione tany quo ad pronuntiationem (sunt accenti sunt tempo-
 rit varia quantitate alio modo quon ego forte ignoro distinguatur)
 quam quo ad significationem, vlam' distindtam. Adhuc autem Gallis
 auroam suam libertatem, aliq; lingue sue mysteria, mihi abscondita:
 et ad rem finio.

S. P. R. S. A. P. O. T. H. E. T. I. C. A.

9. Primo interrogat me Gesaſuararius quispian' generalis: cur etiam
 Hollandis lingue Gallice pronuntiantia vocabula accendunt in-
 significat? Respondeo, triplici de causa id me fecisse. Primo quia
 semper observari videtur loquentes Gallos syllabas suas vario pronun-
 tiationis, tono distinguisse, ut paulo ante insinuavi: quod, tonum ego
 forte Acciditum nominavi. Galli vero id nos remittunt: Sed
 alio vocabulo quantitate, temporis longi ac brevib' appellent
 prout ab omnibus accipi. In vicinis autem instar omnium unum
 est Dominus Ricod, consiliarius, regius, qui in suo Grammatico
 compendio, exteris nationibus prescripto ac dicit' dedito (q
 prepositum est magno illius dictionario Gallico-latino, impresso
 Harisij apud Paris. Capellot anno 1513. XVIII.) titulo de accentibus
 ita scribit: Sicut Galli nullus accentus notent sunt tamen Gallica
 lingua, ut et Græce, et Latine duo tempora, longum et breve. Et
 si vero brevium et longarum discrimen usu potius quam arte discitur,
 tamen paucas istas regulas peregrini diligenter debent observare.

Hortor vero ac signat novum regulas, quarum prima dicit quaedam
vocalia de. g. misericord consistere quinque syllabis natura brevibus
ut nullum vero vocabulum habet omnes syllabas longas. de. g. auden-
dement habet median brevem, ut. obsecrari itaque ut dicitur sit
pronunciationis in syllabis: tamque productionis et brevitas dif-
ferentiam ego forte accedunt nominari; de quod accedunt proprio
ad pronunciationem, quomodoque quantitas ad Hodini, rectius
habetur mihi videtur.

Quarta ratio est, ut Gasco Gallica lingua dicitur, indeque
quas syllabarum propria varietate non humana naturaliter pronun-
tatio, ego artificialiter talibus signis scribendo quasi pronuntiationem;
hoc est Gallicis, tamquam modis musicis requiruntibus clarissimo
manifestationem. Quia in eo, nescio quid, vel erga incantationem aliam
quamquam virtutem committitur sit. Rogatus sum meam sententiam,
dixi: respondendoque meliorem instructionem animatus a Gallicis ex-
pectari.

Quinta ratio est ipsa pronuntiationis distincta natura: quam
cum praedixi nos, notui, necesse ratio insinuandam, descripsi quidem: ad
nos definiti. Dicitur enim ratio, omnes rursusque lingua pronun-
tationem, debet ut in articulatione distinctam: id vero fieri nos potest
nisi syllabae inter se distendant acuminem, vel gravitate sonituum;
vel documendi productioni aut volaciori tempore; prout omnes
satis sunt. Idque estimabam lingua Gallica ut in distinctam
pronuntiationem, quotidiano usu frequentabam. Quia si modulationem
Musica perfectius deditur; decorum eloquentia musica nos parum
notum augere, mihi videtur.

Quamvis itaque ex mente Gasconum lingua Gallica, Graeca et Latina
codicibus, iam duobus seculis magis indidit proficiatur, rursus
tamque utriusque prioris ex quo dicitur: attamen quotidiani usus obser-
vantia, nos nisi alio usu infringi, aut proferri potest. Si vero
ro Gallicis meum discendi studium, quod scribendo, et ratiocinando satis
indico, displicet: filio libens, importunitatemque vorum, dis simulabo.
Libertatem vero, quam La Francisi appellant; hoc est vernaculum ius,
normamque loquendi, scribendi, modulandi, pro arbitrio nativis franco-
rum toti genti relinquant; quoque modo, aut signo, me tunc in meo.

10 Secundo, inquit Tzofaurius ille, quod accentus ex Hæcansia propria adscripsimus? rûm nûc sômpnô, nûc ubiq; observantur a Gallis! sed tantum in quibusdam casibus pro arbitrio auditus ipsam pronuntiationis rationem, suavitatemq; distinguunt.

Ad primum quibus hæc hæc hæc, jam statim respondi: ad posteriorum respondendo interrogo: an in talibus casibus formatio accentuum, quilibet ex suo iudicio arbitraria sit; vel ex usitata consuetudine singulis edigebimur prescripta? si hoc præcant, rûm nos observant ipsi Galli: si istud, signum est imperfectionis lingue. Id mihi quantumcumq; rudi ac fluxivo videtur.

11 Tertio, inquit, ille idem: Malè videtur ex falso fundamento hæc dicitur dicitur sicculum J. Boetii etc. ita minaci inextim. Quid nunc respondebo? duo potero dicenda sunt proximè ego hæc dicitur dicam. Error nimirum imaginationis atq; intellectus mei fuerit; quod illa verba (Meo vobis tu vobis mouerit) aliter perciperem, quam vel ipse auctor intendit: at facile corrigendus, ignoscendusq; nimirum, quia eade auctori suam sententiam, meamq; subdo. Debetum pro me luculentis hinc dicitur de excellentissimis Dominis Boetii etc; quibus vel ideo magis videtur, ut supra dixi.

12 Quarto Tzofaurius, Epistola Exposito Carminis Gallici sensu atq; casto, sic replicat: Nulla generalis Regula sine exceptione est. Idemq; indignantes quandoq; submissa voce loquuntur, et moribundi subinde exclamant valis! etc. Inficias nos do. faciat quilibet Meusurgus pro sua imaginatione: mihi vero æquè pro meo conceptu, nos sine ratione modulandi; ut amico Gallo monenti, meam flagitanti excusans, cur infelicitur? rux rationibus nos agitur?

13 Quinto dicit: Meo Meusurgus alligatur Meo, ut pat hinc talis, etc. talis exprimat: nam Meorum aldratio pro dicit fieri potest. etc. Sed hoc jam supra abundè meminimus ad litteras J. Boetii etc. respondit. Et quia fuit quisq; fortis conceptibus, et pro ratione voluntatis, quandoq; habet, hoc addo:

S RYKS ARCHIEF. Si fractus illabatur orbis: quid tum? Impavidum ferient ruina. Nam rationi tandem est, nos opinionem, si fieri quis daddat.

14 Sexto, hæc ex Tzofauro suo replicans, etc. Regalis attentum gratium et acutorum, variabile, musica delictationis, contraxio motu

17

sonantibus, omnino perditur. *¶* Nardus dicitur, faber: ad necesse
vincit omnia. Deoq; quia primo oportet pronunciationem, linguam esse
distinctam, accuratamq; antequam sit delectabilis: fieri omnino non potest
nisi tenet pronunciationem formamque auribus recte intinet, ut
illud verum delectationem de ipsa capere queant.

15 Sextimo, sic exponit: si obferuntur accentibus verborum in modu-
latione, difficilis erit Musurgia. *¶* Difficilia que vulgura. unde
illud: Dermat spina rose, mella sequuntur apes. Difficile est bene soli-
gere atq; ordinare intervalla, syllabasq; ut doceant, delectent
et mordant. Et melius res illa ratione quam imaginatione fit.

16 Octavo ait: Namque sibi ipsi contrariis, in quibusdam accentibus
tam numero quam intervalla vocavit. *¶* Numero me dicitur, meo:
ut enim ad arbitrium, imo et ad nutum est. Quis vero in accentibus
intervalla formandis sit licentia, prioris epistola dixi.

17 Nono, accusat Namque de usuris falsis Relationibus consonan-
tiarum. *¶* Illas Musica vocat plectras religionis ac firmavit, cum
omnis concordia et consonantia fortinaret lentis similes. *¶* Godicome
vero Musica, et praeipue Sylo Gallico dicitur, ut vulgo ajunt,
varum utilis est, et fore inexta. Nam si Theophrastus dicitur quarta
ait: Godicome se attingit Modis ut talen, vel talen, var sionem, ex-
proximata: cum se aliquis attingit Relationibus Harmonicis qua longis
inferiores sunt Modis seu Circulis. Ego vero Relationes illas Musica
separatim servat et se volo: proprietas consonantiarum impedirent.
Quandam enim, sicut saeculis accipit, Musicarum rerum introitus: tandem
veterum Musica regulis sua perfectione detrahit.

18 Decimo, ait: Namque dictiones separatas considerat, nos autem ut par-
tes periodi: idque malum ac vixit vocem, crudelle, acutendum in medio. *¶*
Respondere negando ad sumptionem. De cetero vero hoc addo: quod crudeli-
tas ista, amoris insit. Cujus summa vis maximis intervallis, mediocribus
at doctis minoribus intervallis mihi deprimenda videtur. Cetero alij
rationibus melius doceri.

19 Ultimo sic finit Theophrastus illud: Namque nullum vitium in conso-
nantia seu Harmonia concordantibus reprehendit. *¶* Libertatem magnam
Musurgia perditioni statuo. Nisi quod vocis gravitas et acuta concordantibus
proprietas consonantias exprimi malum quemadmodum, primum seu acutum
vocis modulamentum, per intervalla singulis partibus propria, et
ad rationem accedendum aptata, conficiendum confido. Hoc autem mihi

+ et oratio verborum forma
et illa concordantibus, sine inter-
lectu pronuntianda;

+ vel ab eadem omnino profri-
ctas: quia indigiam, concordantibus

michi tam accuratè dictitant, ut verè contraxerim admittant, patiantur
Factum ad ea quæ musici Parisiensi michi opponere videbantur modè
respondi; nō tō hoc habere quod de mō acido expectabas. In toto autem
negotio est, quod largiū aliquid dicam. Primo quod mendis mda nunquam
fuerit alicujus personæ vel artis, vel extra-taxarō: multo minū
mō alicui compararō. rōsi dñi, quāduy, ea rōs homini studioso noxan
adferat: Et ut inquit ille: Hoc faciunt fulti quōs gloria rōpat inanis.
Inde studiū dmicidic feruio. Nam rogabū nos semel a M. d. f. m. ut ali-
quas sententiæ Gallicæ, stylo mō, de mda sententiā componerem, damq;
juxta sciendū artisp, longo studio, atq; rōductio michi comparada legib
regulæ atq; præcepta, modulamento musico primū, diuino et rōndū
aptaret: tandem illiū rōditioni mō accommodari. Itaq; d. d. d. ut ille
vocat, (Mō v. d. tū v. d. m. v. d. m. v. d. m.) confeci, et transmisi: at quā mōdi,
quōs animō id rōndū, nūc audi. Videtur amico hoc d. d. d. ut mō-
tis mda sententiæ, rōctō intelligeret. Intelligeret v. d. d. nos rōdat ex
solo diagrammate: nisi mōas, de rō Musica sententiā, a communi præ-
dit rōndū, agnosceret adq; explicatū haberet. Hinc quādo Musica
videtur ageratur, priū de rōndū, accidit; quorū rōndū,
natura docet, usū, v. d. d. humana consuetudo omnib; nationib; præ-
scribit; egi. Quā rōtiā, accidit; lingua gallica adscripsi, de quō
distinctas pronūciationes illiū, aliō modo nos videtur. Nam
quāvis ex usū pronūciationis Gallicæ, ante hæc didicerim, atq;
ex Nicod. d. d. d. temporib; rōtiū longis et breuib; quā accidit-
b; rōntarū intelligerem: arbitrabar tamē, quāntitatē syllabarū
rōtiū ad rōndū, hoc est ad rōndū, et Rytzmō rōctarō; accidit
v. d. d. ad pronūciationē, vulgare rōndū v. d. d. itaq; ut de
M. d. f. m. mōndū mōas pleni timō intelligeret, hoc est quō
ego sententiā de linguarū pronūciationē modulamento aptantā
claris timō videtur: Exotica v. d. d. extra mōas, provinciam, lin-
gū, pronūciandā leges Natūro nolui, quā a consuetudinē oriū-
das fierent. Et forte si Galli mōndū mōas rōctō as rōndū,
atq; istū rōtiū rōndū rōndū rōndū sumant, aliquid aliud d. d. d.
de pronūciationē musica fatiunt. Sed ego d. d. d. mō mō rōndū
mōtiā. Explicata autem mōndū quō ad pronūciationē rōndū
obseruandā, quōmodo in Musica faciendū, arbitrare d. d. d. rōndū

SRYKS
ARCHIEF

10

candido dolo. Tunc desiderabam omnium interuallorem ad constructio-
 nem Modulamentis; nec nos virtutes consonantiarum ad compositiones
 concordantiarum vocis gratias et acutius; de mea sententia exposui, atque
 distinsi.

Nec autem quoad utriusque expositionem aliquid M. in formam labret
 quod praeposueram de me requireret: duo praestiti de exempla. Primo
 quiddam, quomodo magni illius H. et alii opus a meo dit. Secundo: Et
 quomodo ad mentem meam reduci potest, liberaliter et sine ullo
 furo ostendi.

Secundo vero, quomodo ego meo stylo sum tragando rationum pondus dandis
 verba musicae modulationi aptari mallem exposui. nos quod adde regulis
 moris insistendum dicerem, ut nulla licentia concederetur: sed quod
 dandum legimus observationem, et modulamentum, et concordantiam magis
 potest fieri arbitrari. Itaque comparationem ex verbis mei, atque H. et alii
 si nos feci: disparationem vero ostendi. Nihil vero de ejus arte im-
 probum confusi. Nam qui comparationem faceret quorundam vel confusam
 ex ea statueret: ubi et Principijs Elementisque rerum musicarum
 dit. Intimius? Nos concedit illi motum in principijs: judicari
 itaque illius opera mihi nefas est. Imo nec mihi eius J. H. et alii
 concedit in principijs: (quia mihi ipsi, mihi inquam soli, hoc studi-
 um, illiusque profectum seruo) condemnare, ergo, vel aliqua nota confusi
 opera mea qui potest? Is aliud vero singularis certamque Ariam nolim
 defendere, quia istis aberrationibus scientiarum artiumque dicitur
 potius obfuscatur, quam illius dicitur. Nec, si vicis in me da dicit
 audiam, ideo major, aut si potest dicitur minor. Quid quid igitur
 in me sine ratione dicitur est, nos dicitur estimabo. Rationis enim
 Gallica dicitur (ut ab fronte mentis quandoque aut praecipit
 aut praecipit: potest vero ad rationis pondus dicitur. Et enim quisque
 suos patitur mentes: quisque Ariam suis potest dicitur. De ami-
 cas vero conferentiam atque rationationem, si impotens dicitur cogere:
 nos deo quoque modo.

+ inquisitum quibusdam
 multoties accipi. Tantum
 et ut prima

Deo Nobilis viri Hugoni, quam modesto et amico Gallicis re-
 spondens: rationis nimirum allego, mentis explicatio rerum Musicarum
 quia mihi factum est opinione sola sonantem, et potest fieri videtur
 ad rationum solidarium leges aequi simas, quibus et intellectus, et

audire mētib' acquiescere. saepe sine explorati, reddo. Quia haec omnia
amicis regantibus liberaliter communico: at nomini praedictum facio:
nomini virtute, nomine damno, nomine ego, nomine laedo. Libera-
litate et humanitate est quod propono: idque dicitur. commodo offero.
Si quibus nos placeat mea sententia, nos indignabor: et rejiciat
dare, atque relinquat. Et quid si malo loquantur, consilia, et scemata
rationum loco, reddentes: patriam libere, nec ideo ab ulteriori rationum
loco, reddent disciplinarum virtutumque studio abstinere. Si Gallis
mei displicent conatus: si suam opinionem praefereant: si meae ratio-
nes nos expendant: si sententiae meae expendantur, capere nolint:
si opinionem suam stant velint: si libertatem quamcumque, quomodo cumque,
ubicumque, undecumque, comparatam, usurpantamque, loquendo, scribendo,
modulando, concinendoque; de legem, atque arbitrariam (adde ut sit pro
rationis voluntate) sibi et se detrahant: et sic, sicutque habet, et ideo
facile

Mecum habito, ut noveris quam sit mihi curta superbia. Si mecum
ulterius vis libere differere de meis et res musica cogitationibus:
nec hoc ab uno si rationum reddere id fiat honorificentis tunc semper
de omnibus et singulis loquar. Nam licet opinionibus detrahantur, nos
ideo malodictis mihi licet reddere, aut volo. Imo malis superari
quam superari: doceri quam docere. Hoc vni difficile, et arduum, et
est: ut tu reddo facile, et commodum. Ut autem, ut tuus rei auctor, de-
nuo praedans, amicus a Gallis quere: de (experta lingua Gallica
suam sibi libertatem usurpando) de alijs linguis etiam ita conspiciant?
Meaque et res Musica auditas cogitationes etiam in lingua Latina
nolint usurpandas; adde ut accedat a veteribus solidis incutibus
arbitrari negligi, et candore corrumpi potest? Quam amicus
atque candido hoc quere; tam amicus, candidamque (et si fieri potest
rationibus instructam) responsionem exopto.

Tua prope et humanitate Nob. Hugoni, hinc amicus tunc tantam
mei causa subire molestias, totidque meam sibi detrahentem audire
randilonam: quamquam illius se nondum pertaxum et se semper ab se-
reddo, et plura intelligere disideret. Mi vero ut nosti imperium
habes, et praesto sum ad tua obsequia. Nam et ideo magis gaudeo,
quod doctioribus viris studia mea, dicitur. Bono plene dicata,

placuant. Promittas vero de Musurgia rationes ante hac exigita-
tas, atque a paucis diebus ad proximam ordinatas; aliasque quae a me
postulasti prima oportunitate transmittas. Vale, et feliciter
instantis novi anni auspicia, is multos annos deo aspirandi con-
tinua. Dabo. Harlemi XII Januarij. 1710. 120. XLI.